

Volání po vůdci.

Prohlédněme si jednou blíže všechny lidi, kteří dnes zvláště horlivě hledají duchovního vůdce a očekávají ho s vnitřním povznesením. Podle svého mínění jsou sami již duchovně důkladně připraveni, aby ho poznali a uslyšeli jeho slovo!

Co vidíme při klidném pozorování, jest veliká roztržštěnost a četné sekty. Poslání Kristovo účinkovalo na příklad na mnohé lidi podivně. Utvořili si o něm nesprávný obraz. Jako obvyčejně bylo příčinou nesprávné sebeoceňování a vypínavost.

Na místě dřívější úcty a zachovávání samozřejmé mezery a ostrého ohrazení mezi Bohem a lidmi nastoupila na jedné straně kňouravá žebrota, která chce stále jen přijímat, ale za žádnou cenu nechce při tom nic dělat. Lidé přijali „modli se“, ale že jest při tom také „a pracuj“, pracuj na sobě samém, o tom nechtěli vědět.

Na druhé straně mají se opět za tak samostatné a tak neodvislé, že mohou všechno vykonati sami. Dokonce s jistým úsilím že se mohou stát i Božskými.

Jest také mnoho lidí, kteří se jen dožadují a čekají, aby Bůh běhal za nimi. Když již jednou vyslal svého Syna, podal tím přece důkaz, jak mu na tom záleží, aby se mu lidstvo přiblížilo! Ba snad dokonce je potřebuje!

Kamkoliv pohlédneme, ve všem nalézáme jen domýšlivost, ale žádnou pokoru. Chybí právě sebe ocenění.

V prvé řadě jest nutno, aby člověk sestoupil se své umělé výše, aby mohl býti **skutečně člověkem** a mohl jako **takový** začítí svůj vzestup.

Dnes sedí na úpatí hory nadutý na stromě, místo aby stál pevně a bezpečně oběma nohama na zemi. Proto také nebude nikdy moci dostoupiti vrcholu hory, ledaže sleze se stromu nebo s něj spadne.

Zatím však bezpochyby všichni ti, kdo kráčeli klidně a rozumně svou cestou po zemi pod jeho stromem a na které on vysokomyslně shlížel, došli až na hřeben hory.

Ale samo dění přijde mu ku pomoci. Neboť strom ve zcela blízké době **padne**. Snad se pak člověk ještě jednou rozpomene o lepším, až se tak nejemně octne na zemi s kolísavé výše. Ale pak je pro něho nejvyšší čas a nezbude mu ani hodina k promeškání.

Dnes mnozí myslí, že to může v témže šlendriánu jíti dále tak, jak to chodilo po tisíciletí.

Hoví si široce a pohodlně ve svých křeslech a očekávají silného vůdce.

Ale **jak** si představují tohoto vůdce! Je to vskutku žalostné. V prvé řadě od něho očekávají, nebo řekněme zcela správně od něho **vyžadují**, aby každému jednotlivci **sám** připravil jeho cestu vzhůru ke Světlu! **On** se má namáhat, aby stavěl mosty pro stoupence **každého** vyznání na cestě ku Pravdě! Má to učiniti tak lehkým a srozumitelným, aby tomu mohl bez námahy rozuměti každý. Jeho slova musí býti volena tak, aby přesvědčil o jejich správnosti beze všeho malé i velké všech stavů.

Jakmile se při tom musí člověk sám namáhat a sám myslet, pak to není pravý vůdce. Neboť je-li povolán, aby svým vůdčím slovem ukazoval pravou cestu, musí se přirozeně také o lidi starat. Jest přece **jeho** věcí, aby lidi přesvědčil a probudil! Vždyť Kristus dal za to svůj život!

Jest mnoho těch, kdo tak dnes myslí a kdo k nim patří. Takovým lidem není však třeba, aby se namáhali. Jsou podobni pošetilým pannám v Evangelii a jdou vstříc jejich „pozdě“!

Vůdce jich jistě neprobudí! Nechá je zcela klidně spát, až bude brána zavřena a oni nenajdou vstupu do Světla. Neboť nedovedli se včas vyprostit z dosahu hmotnosti, ačkoliv jim vůdcovo slovo ukazovalo cestu.

Člověk není tak velecenný, jak se domýšlí. Bůh nepotřebuje člověka, ale člověk potřebuje svého Boha!

Protože lidstvo ve svém tak zvaném pokroku dnes již neví, co vlastně **chce**, musí konečně zvědět, co činiti **má**!

Tento druh lidí přejde mimo vůdce, hledaje a povýšeně káraje právě jako tehdy, když chodil mimo **toho**, na jehož příchod vše bylo již připraveno **zjevením**.

Jak jest možno **takto** si představovati duchovního vůdce!

On nebude činiti lidstvu **ani nejmenších** ústupků! Bude však **požadovati** všude tam, kde se čeká, že dá!

Ten člověk, který dovede vážně myslet, pozná však ihned, že **právě v přísném a bezohledném požadavku** pozorného myšlení spočívá to nejlepší, čeho jest třeba k záchraně lidstvu, tak

hluboce již zapletenému ve svou duchovní lenost! Právě tím, že vůdce vyžaduje pro pochopení svých slov předem duchovní čilost a **vážné** chtění a přičinění, odlučuje hned zpočátku hravě plevy od pšenice. Jest v tom samočinné působení, jako jest tomu v Božských zákonech. Lidem děje se i zde přesně podle toho, jak tomu skutečně chtějí. – –

Jest však ještě také druh lidí, kteří se domnívají, že jsou zvlášť bystří a čilí!

Ti utvořili si ovšem o vůdci zcela jiný obraz, jak se o tom můžeme dočísti. Není však méně groteskní. – Vždyť oni očekávají ... akrobata ducha!

Tisíce lidí již uznalo, že jasnovidectví, jasnoslyšení, jasnocítění atd. znamená veliký pokrok. Ve skutečnosti však tomu tak **není**. Něco takového naučeného a vypěstovaného, nebo již jako nadání přineseného, nemůže se nikdy povznést nad tuto zemi. Pohybuje se jen v nízkých mezích, které nemohou nikdy činiti nárok na výši a jsou proto dosti bezcenné.

Chce se snad lidstvu dopomoci ke vzestupu **tím**, když se mu ukazují jemnomotné věci stejného stupně? Nebo když se učí, aby je vidělo a slyšelo?

To nemá nic společného se skutečným vzestupem ducha. A také nemá účelu pro pozemské dění! Jsou to duchovní umělecké kousky a nic jiného. Snad jsou zajímavé pro jednotlivce, ale pro veškeré lidstvo jsou bez ceny.

Že si taková lidé přejí stejnorodého vůdce, který to konečně umí lépe než oni, jest snadno pochopitelné. –

Ale jest velký počet lidí, kteří v tom zacházejí ještě mnohem dále, až do směšnosti. Při tom berou to přesto horče vážně. Těm platí na příklad jako hlavní podmínka za důkaz vůdcovství: že vůdce ... nesmí nastydnouti! Kdo může nastydnout, ten je již odbyt. Podle jejich mínění pak neodpovídá ideálu vůdce. Silný musí ve všech případech a v první řadě svým duchem býti povýšen nad tyto maličkosti!

Zní to snad trochu strojeně a směšně, ale jest to vzato ze skutečnosti. Znamená to slabé opakování někdejšího volání: „Jsi-li Syn Boží, pomoz si sám a sestup s kříže!“ – To se křičí již dnes, dříve než je takový vůdce vůbec v dohledu!

Ubozí, nevědomí lidé! Člověk, který vychovává své tělo tak **jednostranně**, že se stává pod mocí ducha dočasně necitelným, ten je u nich vynikajícím velikánem! Lidé, kteří ho obdivují, podobají se dětem předešlých století, které s otevřenými ústy a lesknoucíma se očima sledovaly kotrmelce potulných šprýmařů. Při tom se v nich probouzelo horoucí přání, aby mohli dělat také něco takového.

A jako tehdy děti v tomto zcela **pozemském** oboru, tak nejsou dále mnozí tak zvaní hledatelé ducha nebo Boha v dnešní době v oboru **duchovním**!

Uvažujme ještě dále: Potulní lidé starých dob, o kterých jsem právě mluvil, vyvíjeli se stále více a stali se z nich akrobati v cirkusech a varieté. Jejich dovednost rostla do nekonečna a ještě dnes dívají se denně tisíce zhýčkaných lidí na jejich výkony vždy s novým úžasem a často i s vnitřním mrazením.

Ale mají z toho **pro sebe užitek**? Co si nesou s sebou po

takových hodinách? Vzdor tomu, že mnohý akrobat také při svých výkonech se vydává nebezpečí života, nemají z toho diváci ani toho nejmenšího. Všechno toto umění i v nejvyšší dokonalosti musí zůstat v rámci varieté a cirkusů. Budou vždy sloužiti jen zábavě a nebudou nikdy ku prospěchu lidstva.

Takové akrobatství, ovšem **v duchovním** oboru, hledá se dnes jako měřítko pro velikého vůdce!

Ponechte takovým lidem duchovní šprýmaře! Brzy se dožijí, kam to vede! Oni také nevědí, oč tím vlastně usilují. Domnívají se: Velikým jest jen takový člověk, jehož duch ovládá tělo tak, že toto nezná již nemocí!

Každý takový výcvik jest jednostranný a jednostrannost přivodí jen nezdravotu a nemoc! Takovými věcmi se **neposiluje duch**, nýbrž **zeslabuje se jen tělo**! Posunuje se tím nutná rovnováha pro zdravý soulad mezi tělem a duchem, což končí tím, že takový duch se mnohem dříve odpoutá od týraného těla, které mu již nemůže poskytnouti rázného a zdravého ohlasu pro pozemské prožívání. To však potom duchu **chybí** a on přichází do záhrobí **nezralý**. Musí svůj pozemský čas prožít **ještě jednou**. To všechno jsou duchovní umělecké kousky a nic jiného. Konají se na útraty pozemského těla, které má ve skutečnosti býti duchu nápomocno. Tělo **patří** k jednomu období vývoje ducha. Když jest však zeslabeno a potlačeno, nemůže býti duchu příliš ku prospěchu, protože jeho vyzařování jsou příliš mdlá, aby mu mohla přinést ve hmotnosti sílu, kterou potřebuje.

Chce-li člověk potlačit nemoc, musí duchovně přivoditi nátlak vytržení, asi jako když v malém měřítku strach před zubním lékařem zapudí bolest zubu. Takové stavy vysokého

vzrušení vydrží snad tělo bez úhony jednou, možná že i vícekrát. Trvale nemůže tak činiti bez vážného poškození.

Ale když vůdce **toto** dělá nebo k tomu radí, pak není hoden, aby byl vůdcem. Neboť prohřešuje se tím proti přirozeným zákonům stvoření. Pozemský člověk má své tělo chránit jako svěřený mu statek. Má se snažit, aby zjednal zdravou harmonii mezi duchem a tělem. Je-li porušena tato harmonie jednostranným potlačováním, není to pokrok, ani žádný vzestup. Naopak, jest to pronikavá překážka ke splnění jeho úkolu na zemi, ba vůbec **ve hmotnosti**. Ztrácí se při tom plnost síly ducha k jeho působení **ve hmotnosti**, protože k tomu účelu v každém případě potřebuje sílu nepotlačeného, s duchem harmonisujícího pozemského těla! Člověk, kterého na základě takových věcí jmenují mistrem, jest méně nežli žák, který vůbec nezná úkolů lidského ducha a jeho nutnosti vývoje! Jest dokonce škůdcem pro ducha.

Takoví lidé dojdou dosti záhy bolestně k poznání své pošetilosti.

Ale každý falešný vůdce učiní nutně **trpkou** zkušenost! Jeho vzestup v záhrobí může začítí teprve **tehdy**, až dojde k poznání **poslední** ze všech těch, které svým duchovním hračkářstvím zdržel nebo dokonce svedl. Dokud zde na zemi působí ještě jeho knihy a spisy, bude tam zdržován, i když tam zatím došel k lepšímu poznání.

Kdo radí k okultnímu školení, dává lidem kamení místo chleba. Dokazuje tím, že nemá ani potuchy o **skutečném** dění v záhrobí, tím méně o celém světovém soustrojí!